

Твердий ХАРАКТЕР

МОЛОДИЙ КОМУНІСТАР

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

Рік видання V
№ 142 (493).

Неділя, 26 листопада 1961 р.

Ціна 2 коп.

ВИХОВУВАТИ ЛЮДИНУ КОМУНІСТИЧНОГО СУСПІЛЬСТВА

«ПАРТІЯ урочисто проголосує: наступне покоління радянських людей житиме при комунізмі!» Ці слова Програми КПРС надихають юнаків і дівчат, мобілізують їх енергію на ще більш самовіддану працю в ім'я рідної Вітчизни, в ім'я свого народу. Вони прекрасно розуміють, що комунізм не з'явиться, як сонце, із-за обр'ю. Його треба побудувати своїми руками.

Разом з створенням матеріально-технічної бази комунізму особливе значення має розвиток комуністичних суспільних відносин і формування нової людини.

Людина, як кажуть, стає на ноги. І тоді вона часто запитує себе: як виробити в собі справжній характер, як пройти життя, щоб не було соромно, не було гірко за марно втрачені роки?

Вона захоплюється кришталевим чистим життям Павки Корчагіна, в ньому вбачає той вірець, який треба наслідувати. Взірцем для неї є і герої праці, невтомні будівники нового життя. Ми по-справжньому любимо, широкі поважаємо наших чудових ровесників, членів бригад і ударників комуністичної праці.

Характер людини складається з багатьох рис, вчинків... Складається він не за один день, не сам по собі, а в гущі життя, у наполегливій праці.

Марія Мазур живе і працює у Люшнявському відділку Ульянівського цукрового комбінату.

Довгий час вона помилялася, вела неправильний спосіб життя. Не ходила на роботу, грубо ставилася до старших, не поважала своїх товаришів. Комсомольці всіляко залучали її до роботи, часто проводили з нею задушевні бесіди. Згодом Марія зрозуміла свій хибний шлях. Стала працювати на фермі, першою приходила на недільники, вступила в комсомол. Зараз комсомолка Марія Мазур — краща доярка відділку, добра, порядна людина.

ВИХОВАННЯ людини комунізмом — одне з основних, першорядних завдань комсомольських організацій, шкіл, сім'ї.

Мета комуністичного виховання — формування нової людини, що гармонійно поєднує в собі духовне багатство, моральну чистоту і фізичну досконалість.

XII пленум ЦК ВЛКСМ вказав, що непорушними життєвими правилами мільйонів, усіх юнаків і дівчат нашої

країни мусять стати священні моральні принципи морального кодексу будівника комунізму, чітко сформульовані в Програмі КПРС.

Комсомольські організації покликані всією діяльністю сприяти втіленню в життя принципів морального кодексу, добиватися, щоб його чудові заповіді увійшли в плоть і кров кожної молодої людини, стали звичними нормами поведінки в житті.

Для того, щоб по-бойовому виконати постанову пленуму ЦК ВЛКСМ, комітетам комсомолу необхідно підвищити рівень політичної і організаторської роботи в кожній первинній, цеховій, факультетській організації, в кожній комсомольській групі.

У вихованні людини майбутнього величезне місце займає сім'я. Адже саме тут починається формування характеру людини.

На Ульянівському цукрозаводі добре знають і шанують сім'ю Ковальських. Батьки намагаються все краще передати дітям: фах і хороші манери, благородство і любов до мистецтва, щедрість і глибокі знання.

Два брати, комсомольці Володимир і Геннадій, працюють електриками у бригаді комуністичної праці, яку очолює їх батько. Всі троє уже кілька років беруть участь у заводському духовому оркестрі, обое у 1962 р. закінчують вечірню школу робітничої молоді.

Комсомольським організаціям потрібно цікавитися, як ростуть діти в сім'ї, які цінності візьмуть вони з рідного дому у велике життя. Іноді чомусь вважають, що незручно втручатися в чужі сімейні справи. Це неправильно. Комсомольці повинні активніше використовувати авторитет громадськості для боротьби з порушеннями норм і правил соціалістичного співжиття.

Володимир Маяковський пристрасно мріяв про комунізм. Він говорив: «Майбутнє прийме всіх, у кого знайдеться хоч би одна риса, що ріднить з колективом комуні — радість працювати, жадоба жертвувати, незгомність винаходити, вигода віддавати, гордість людяністю».

Таким великодушним, добрим, людяним, працюючим, сповненим благородних прагнень, уявив собі наш великий поет громадянина завтрашнього комуністичного буда.

Таким і буде він, наш сучасник, у добу комунізму!

СОНЦЕ помалу золотить небосхил. Небо світлішає, стає прозорішим, набираючи синього відтінку, а з широких луків, що простяглися від сходу до заходу, навпіл розтинаючи села Витязівку і Дончико, поміж вибалками і ярами стелиться туман. Та раптом із-за пагорка махнув крилом свіжий вітерець, розвіяв молочні хвили...

Люба притишено зітхає, а в ледь примружених срих очах її миготять приховані вогниці. Невже мати не зрозуміє, не дозволить піти на свиноферму? Та ні, цього бути не може: адже вона сама більше двадцяти п'яти років б'ля свиней працює. А й справді, якщо дозволить? На мить відкрите продовговувате обличчя освітлюється ледь помітною посмішкою.

— Мамол!
— Що, донько?
— Думаю я піти працювати на свиноферму. Як ви на це дивитесь?

Євгенія Василівна не заперечувала дочці. Не заперечувала, бо сама пройшла немалу трудову школу і знає, що праця — це головна наука в житті людини. Євгенія Василівна усміхається, а на віях тремтить гаряча сльоза: от уже й вироста її донька, її Любонька.

В цьому році вона здобула середню освіту. Мати давно задумувалась над майбутньою долею своєї дочки.

— Вона в мене одна, — вирішила остаточно. — Хай їде в інститут поступати.

Але Люба прийняла зовсім інше рішення. Вона думала про те, що матері вже скоро шістьдесят років, а вона все ще працює, час уже її замінити. Тому й не поїхала нікуди, в селі залишилась...

НЕДАЛЕКО від хати мерехтить ставок. То останній промінь сонця відбивається в ньому. Повіяло прохолодою.

Люба лягає спати сьогодні як ніколи рано. Завтра ж рано-рано треба піднятися: розпочнеться перший трудовий день з хвилюванням вступала дівчина в нове життя. Та проте не зійшла з обраного шляху, тваринники тепер вважають її, Любу Лахновську, повноправ-

Комсомолець Валерій Ткач прийшов на Кіровоградський агрегатний завод після закінчення десятирічки три роки тому. Зараз він уже досвідчений токарь, щоденні завдання виконує на 120 — 130 процентів. Валерій — активний комсомолец, старанно виконує всі доручення друзів.
На знімку: токарь Валерій ТКАЧ.
Фото В. КОВПАКА.

ним членом своєї сім'ї. І вона й заслуговує цього, хоч лише декілька місяців граюче. Одержала дівчина за один опорок по 8 поросат від кожної разової свинюматки. А в свинарнику, де вона господарює, тепло, чисто, затишно. Старається Люба. І про навчання не забуває. Подала вже документи в Бобринський сільськогосподарський технікум, на заочний відділ зоотехнії.

...Невелика у Лахновських сім'я. За те працювати. У ній кожен своє діло знає, виконує його з любов'ю. То як же не шануватимуть таку сім'ю люди?

В. ДУБОВИК,
свинар колгоспу «Україна» Бобринського району.

Перевіряємо виконання соціалістичних зобов'язань

ОСЬ ВАМ І ПРИЧИНИ...

ІХ НА ФЕРМІ двадцять три. Молодих, здорових, повних сили й енергії. Вк такий, коли людина мріє неодмінно зробити щось незвичайне. І багадо хорошого зроблено вже їх розесниками. Дівчата знають це. Знають і... заздять, бо самим нічим похвалитися.

Працюють вони доярками в колгоспі імені Калініна. Приходили сюди не разом, але спільна справа здружила, з'єднала їх. І

тепер це — справжній, мотолітний колектив. Як і всі інші, має він свої плани, задуми. А найперше бажання — дати як можна більше молока Батьківщині, своїми успіхами збагатити рідний колгосп. З легким серцем дівчата на початку року ставили свої підписи під зобов'язаннями: надіти від кожної корови по 2.300—2.500 літрів молока. Були певні: загальне зобов'язання по фермі — довести річні надот до 1950 літрів — обов'язково переви-кнають.

Що ж виявилось насправді? З якими успіхами збираються закінчувати нинішній рік рівнянські доярки?

— Взимку наші справи були далеко кращими, — говорить Ніна Балас. — Давали худобі силос, хороше пійло з макухи. То й надоті непогані одержували. Я, наприклад, мала щодня по 10 літрів від кожної з 11 корів. А тепер...

Дівчина безнадійно махнула рукою:

— Надомемо — курям на сміх — по три літри від корови...

Таке становище хвилює і інших тваринників.

— Це ж просто дивовижно, — обурюється Галина Лелека, — рік урожайний, а худобу тримаємо впроголодь. Як же тут про виконання зобов'язань дбати?

Недарма дівчина бідкається. Адже майже наполовину виконала вона своє річне зобов'язання. А обіцялась мати по 2.400 літрів. Далекі від виконання своїх зобов'язань і інші доярки.

Однією з причин такого становища є низька продуктивність стада. Багато тварин ялових. У групі Наді Байготи одна корова часто

хворіє, дає мізерні надоті. Друга уже близько року зовсім не доїть. Взагалі ж на фермі є 60 тварин, яких треба вибракувати. Та про відтворення стада ні завідувач фермою т. Ковальков, ні зоотехнік т. Міщенко не дбають.

Та хіба тільки на це дивляться крізь пальці керівники колгоспу? Три роки пролежав на горіщій дольний апарат. Там же і рейки та вагонетки для підвісної дороги. Що й говорити, погано піклуються тут про людей, про поліпшення їх праці. Завідуючий фермою прямо заявляє:

— Ви що думаєте, я не знаю, що в мене на фермі робиться? Знаю. Але хіба можу я сам скрізь встигнути?

А комсомольська організація спокійно стоїть осторонь такої безгосподарності: ні секретар Віктор Собко, ні члени комітету не цікавляться справами тваринників. В. Собко буває на фермі вкрай рідко, та й то випадково. Йому байдуже, що змагання серед доярок існує формально, що їм ніде відпочити, бо в червоному куточку тепер знаходиться сепараторна. Не створені і комсомольські пости по контролю за витрачанням кормів. Всі ці питання залишаються поза увагою комітетчиків.

А що ж працівники райкому комсомолу? Викликаєли В. Собка, провели з ним бесіду, та на цьому все й скінчилося. А на фермі як панувало безладдя, так і панує до цих пір.

Чекають рівнянські доярки, коли ж нарешті їх справами зацікавляться товариші з райкому. Та чи скоро дочекаються?

Л. БОГДАНОВА,
Колгосп ім. Калініна.

Товариш М. С. Хрущов у Новосибірську

НОВОСІБІРСЬК, 24. (ТАРС). Перший секретар ЦК КПРС, Голова Ради Міністрів СРСР товариш М. С. Хрущов прибув сьогодні в Новосибірськ для участі в нараді працівників сільського господарства Сибіру. Разом з ним прибули перший заступник Голови Бюро ЦК КПРС по РРФСР Г. І. Воронов, голова Ради Міністрів РРФСР Д. С. Полянський.

Зустріч Голови Ради Міністрів СРСР М. С. Хрущова з президентом Фінляндської Республіки У. К. Кекконеном

24 листопада у Новосибірську Голова Ради Міністрів СРСР М. С. Хрущов зустрівся з президентом Фінляндської Республіки У. К. Кекконеном і мав з ним розмову в питаннях зв'язань з нотою Радянського Уряду урядові Фінляндії від 30 жовтня ц. р. Розмова проходила в душі відвертості, взаєморозуміння і щирою довірою.

Матеріали ХХІІ з'їзду КПРС — у маси Нарада в обкомі КПУ України

23 листопада в обкомі КПУ України відбулася нарада секретарів і завідувачів відділами пропаганди і агітації райкомів партії, редакторів районних газет, секретарів райкомів комсомолу, завідувачів райво і районними відділами культури, а також керівників ідеологічних обласних установ і організацій. З доповіддю про підсумки ХХІІ з'їзду КПРС і завдання по широкому розгортанню ідеологічної роботи серед трудящих області виступив секретар обкому КПУ України т. СЕРГІЄНКО С. З.

ХХІІ з'їзд нашої партії прийняв Комуністичний маніфест епохи і в цьому його найбільше значення, підкреслює т. Сергієнко. В ці післяз'їздовські дні кожний пропагандист і агітатор, кожний лектор і бесідчик, завідувач клубом і бібліотекою повинні всю свою роботу спрямовувати на глибоке роз'яснення матеріалів історичного форуму комуністів, нової Програми партії. Треба мобілізувати всіх трудящих на практичне здійснення грандіозних накреслень.

Доповідач детально зупинився на питанні про велике значення наочної агітації та роль клубів і бібліотек у пропаганді матеріалів ХХІІ з'їзду КПРС і нової Програми партії.

Досвідом роз'яснення матеріалів ХХІІ з'їзду КПРС поділився секретар Олександрійського міськкому партії т. ГУЙ-

ВАН М. П. Він, зокрема, розповів про те, що більш підготовлені слухачі політгуртків самостійно готують реферати і виступають з ними серед робітників, що на кількох підприємствах міста, на яких зросли агітколлективи, створено школи агітаторів.

Про нові форми культосвітньої та агітаційно-масової роботи, цікаві тематичні вечори та вечори відпочинку розповіли на нараді начальник обласного управління культури т. ЖЕРЕБЦОВ О. М. і секретар Гайворонського райкому партії т. КОРЖ Т. Л. Секретар Кіровоградського міськкому партії т. БОДНАРОВ Г. Й. поділився досвідом агітційно-масової роботи серед інтелігентів обласного центру. Про участь комсомольських організацій у роз'ясненні матеріалів ХХІІ з'їзду КПРС, шляхи поліпшення виховної роботи серед учнівської молоді та недоліки в діяльності груп доповідачі при райкомах комсомолу говорили секретар обкому ЛКСМУ т. НЕДІЛЬКО К. П.

На нараді також виступили завідувач відділом пропаганди й агітації обкому партії т. СИВОЛАП Д. С., завідувач відділом шкіл обкому партії т. СУХАРЄВСЬКА Н. П., відповідальний секретар обласного відділення Товариства для поширення політичних і наукових знань т. НЕБОРАКОВА М. О., заступник голови обласного т. КОРНЕЄВ П. В.

ГОЛОВАНІВСЬК

СПИРАТИСЯ НА АКТИВ

ГАННА ЄСАУЛЕНКО, секретар Голованівського райкому комсомолу, вийшла на трибуну ХХVII районної комсомольської конференції з деякими цифрами. Здебільшого це були хороші, переконливі цифри, за якими стоїть напружена праця, горіння молодості. І тому хочеться навести їх тут.

48 комсомольських ланок і агрегатів виростили добрий урожай кукурудзи на площі 9 тисяч гектарів. Сириями молодих свинарів відгодовано близько 7 тисяч голів свиней, а на відгодівлі стоїть ще 2530. Отже, буде перевиконане комсомольське зобов'язання. Вирощено 400 племінних теличок. І ще багато чого зробили молоді тваринники, ряди яких у цьому році зросли на 170 чоловік.

Зрозуміло, що зроблено це не без чималих зусиль працівників райкому комсомолу.

Останнім часом можна було бачити наших райкомівців у первинних організаціях. Вони організували комсомольців на виконання зобов'язань, допомагали у всьому, — говорить делегат **М. Сиволап**.

Але пролунали на конференції й інші слова в їх адресу.

Чому лише силами штатних працівників обходиться райком? — запитує делегат **Анатолій Руденко**. Чому не знають комсомольці наших позаштатних секретарів, членів райкому? Набагато краще пішла б робота, коли б і їх залучали до справ. Мені, наприклад, як члену райкому, не давали ніяких доручень. Якби ж доручили мені, приміром, перевірити якусь первинну організацію, я б охоче це виконав.

Недарма виникла мова про це. Обрані минулою конференцією 47 членів і 13 кандидатів у члени райкому повинні були стати основними помічниками райкому, відчутною силою. Але ніякої їх роботи ніхто не бачив. У своєму звіті **Г. Єсауленко** називає багатьох членів райкому, які навіть не з'являються на пленуми райкому, не кажучи вже про виконання доручень.

Вина тут, звичайно, бюро райкому, та його секретарів, що не вміють командувати своєю армією, не зуміли зберегти її від проникнення в її лави пасивності. Про роботу окремих членів райкому і їх авторитет серед комсомольців говорить той факт, що одному з них, **В. Ободовському**, який очолював первинну організацію в колгоспі імені **Енгельса**, під час останніх виборів комсомольці не довірили більше, не обрали його.

Добре знає комсомольську роботу член райкому **В. Марчик**, в минулому секретар райкому. Багато міг би він допомогти, але ж **В. Марчик** нехтував дорученнями, не з'являвся на бюро райкому комсомолу. Не дивно, що **Г. Єсауленко**, звітуючи, не могла дати характеристики таким «активістам», бо ніколи й не бачила їх у райкомі. Через те, що працювали райкомівці

без підтримки широкого активу, багато є недоліків, не до всього дійшли руки у них.

З УСІХ улущень найбільш непростимими є хиби по організації комуністичного змагання. Понад три тисячі юнаків і дівчат налічує комсомольська організація району, а лише 19 з них змагаються за звання ударників комуністичної праці, 23 молодіжних колективи вступили у змагання, але жодному не присвоєно це почесне звання. І не тому, що немає гідних, адже ферми колгоспів «По шляху Леніна» й імені **Тельмана** не лише тримають перші місця у районі, але й відзначаються тим, що там дружна, високовідома молодь.

Дуже погано в районі з розповсюдженням досвіду молодих передовиків виробництва. Іх у районі чимало — кукурудзівод **Євдокія Скрипар**, **Тетяна Степанюк**, **Петро Кирилук**, доярки **Ніна Очеретня** і **Надія Серветник**, свинарі **т.т. Закушняк** і **Тригуб**. Але ж молодь не знає про їх досвід роботи, не може скористатися ним. Протягом звітного періоду не відбувались наради молодих тваринників, не організувались взаємоперевірки по виконанню зобов'язань.

57 первинних організацій в районі. І щоб дійти до кожної, щоб кожна з них відчувала допомогу райкому, потрібно його працівникам не обмежуватись власними силами. Комсомол — це організація, де громадські засади повинні використовуватись найбільш широко. Люди, в яких є тяга, покликання до роботи з молоддю, можуть стати вірними помічниками райкому.

В роботі конференції взяли участь секретарі Голованівського райкому партії **В. І. Шутько** і **В. Т. Татарчук**. На організаційному пленумі секретарями райкому обрані **Г. Єсауленко** і **М. Пустовіт**.

М. ПУТРОВА,

заслужений завідувачого відділом обкому ЛКСМУ.

Заслуженою повагою серед юнаків і дівчат радгоспу «Червона зірка» Бобринського району користується секретар комсомольської організації **Євгенія Гордічук**. Вона працює на відгодівлі свиней і добивається хороших успіхів. З початку року **Євгенія** відгодувала 600 голів свиней і дала державі 520 центнерів м'яса. До кінця року молода свинарка дала слово відгодувати ще 328 голів свиней середньою вагою по 90 кілограмів кожна.
На фото: **Євгенія ГОРДІЧУК**.
Фото **А. ДІБРОВНОГО**.

Маяки запалювати комсомольцям

КИРОВОГРАД

БАГАТО хороших справ у молодих трудівників Кіровоградського району. В цьому році кукурудзіводи вирощували королеву полів на 10 тисячах гектарів. Половина площі видала по 52,4 центнера сухого зерна з гектара, а на кожному з 5006 гектарів зібрано по 315 центнерів зеленої маси. Найкращі успіхи добилися члени ланки **Ніни Мокряк** з колгоспу імені **Жданова**, одержавши по 75 центнерів кукурудзи в зоні на кожному з 145 гектарів і по 400 центнерів зеленої маси з гектара. Своїми руками молодь забезпечила громадській худобі сити зимівлю. За період двомісяччя, оголошеного Центральним Комітетом ЛКСМУ, закла-

дено 120 тисяч тонн силосу. На цій роботі в районі працювали 29 молодіжних бригад.

Наша районна організація по вирощуванню кукурудзи і заготівлі кормів для громадського тваринництва зайняла одне з перших місць в області, — сказала у звітній доповіді секретар райкому **ЛКСМУ С. Резніченко**, — і сьогодні на конференції я з радістю доповідаю, що в жовтні нинішнього року районну організацію за успіхи в двомісяччю по заготівлі кормів нагороджено Почесною грамотою ЦК ЛКСМУ та відзначено грошовою премією.

Проте, виступаючи на XVI районній комсомольській конференції не могли змовчати про недоліки, які ще мають місце, і особливо у виробничтві продуктів тваринництва.

С. Резніченко тільки й вихвалялася молодими тваринниками з дослідної станції. А от колгоспних трудівниць молочно-товарних ферм ні за що похвалити. Передові в районі доярки з артілі імені **Щорса Г. Коханенко**, наприклад, не видно за цілою плеядою відстаючих. В таких господарствах, як імені **Фрунзе**, імені **Кірова**, імені **Жданова** та інших, доярки наділи за десять місяців лише по 1194—1200 кілограмів молока на фуражну корову. Відставання допущено тому, що в районі незадовільно поставлена організаторська та виховна робота серед молодих тваринників, вкрай погано впроваджується передовий досвід, незадовільно організовано змагання.

В заключному слові **С. Резніченко** зачитала кілька письмових запитань, що надійшли в президію. Ось одне з них: «Хто в районі наслідував почини **М. Савченка** і **Л. Лукашевського**?» Доповідач відповіла:

— **Марію Харитолівну** наслідують дівчата з колгоспу імені **Салавата Юлаєва**, а от **Леонтія Лукашевського**... поки що ніхто.

Питанням впровадження передового досвіду працівники райкому не займалися. Протягом звітного періоду їх тільки цікавили дані сугубо інформаційно-

го характеру: хто більше надів молока, хто скільки здав державі м'яса і т. п.

Мені довелось випадково почути, що в нинішньому році доярки з колгоспу імені **Салавата Юлаєва** їздили до знатної доярки країни **М. Х. Савченка**, — сказав у своєму виступі секретар комсомольської організації колгоспу імені **Фрунзе Олександр Шевченко**. — А кому в районі відомо, як дівчата із згаданої артілі впровадили в себе метод двічі Героя Соціалістичної Праці? — Про це ніхто не знає.

Є хороші свинарки в колгоспі «Україна» — **Людмила Капралова** і **Катерина Єременко**. І показники в них добрі, і досвід мають. Але про них доповідач чомусь і словом не обмовився ні в доповіді, ні у заключному слові.

Поверхово працювали працівники райкому комсомолу, — говорить доярка артілі імені **Держинського Галина Савронь**. — Будучи на місцях, вони не цікавились детальною роботою працівників ферм, не зустрічались, не говорили з нами, тваринниками. А тому тов. **Резніченко** у своїй доповіді тільки й говорила про успіхи тваринників дослідної станції.

На конференції гострій критиці піддавались комсомольські організації колгоспів імені **Фрунзе**, імені **Крупської** та інших. В цих господарствах доярки **Галина Зайченко**, **Ольга Вахнюк**, **Галина Велика**, **Катерина Попова**, **Галина Терлева**, **Тамара Синікіп** з року в рік не виконують

соціалістичних зобов'язань. Комітети первинних організацій чомусь байдужі до цих фактів.

В минулому році в артілі імені **Калініна**, наприклад, була ферма комуністичної праці. На протязі нинішнього року про цей колектив зовсім нічого не чути: він розпався. І навіть в райкомі ніхто не поцікавився, чому ж так сталося.

В районі багато молодих трудівників, які могли б бути справжніми маяками. Та чи ж можуть вони наслідувати **М. Савченка**, **О. Гіталова**, **Л. Лукашевського**, коли більшість з них не закінчили десяти класів? В колгоспах імені **Чапаєва**, імені **Крупської**, імені **Дмитрова**, наприклад, три чверті юнаків і дівчат не мають середньої освіти. Хто з них зможе швидко оволодіти трактором чи доільним апаратом? В першу чергу бюро райкому треба було б зайнятися навчанням працюючої молоді. Тоді б і справи господарські були б далеко кращими.

В роботі конференції взяли участь і виступили з промовами секретар райкому партії тов. **Г. П. Мельведєва**, член бюро обкому комсомолу тов. **П. Д. Марченко**.

Відбувся організаційний пленум новообраного райкому ЛКСМУ. Секретарями обрано т.т. **В. А. Оводенка** і **В. П. Величка**.

І. НАЗАРТІЯ,
наш позаштатний кореспондент.

Райкомівські „ТАЄМНИЦІ“

БОБРИНЕЦЬ

У ЗВІТНІЙ доповіді секретаря Бобринського райкому **ЛКСМУ І. ОКОВИТОГО** наведено чимало цифр, які не потребують коментарів. На фермах господарює зараз 465 юнаків і дівчат. В цьому році ними вже відгодовано і здано державі 13 тисяч свиней, 65 тисяч кролів. По 32 ділових поросят від свиноматки одержала свинарка радгоспу «Червона зірка» **Галина Кузьміна**.

Але... Спробуймо вдуматись у ті цифри, які лише скоромовкою називались у доповіді і не аналізувались.

Районна комсомольська організація збрала по 39 центнерів кукурудзи з гектара, займає одне з останніх місць в області по вирощуванню качанистої. Щоправда комсомольсько-молодіжна ланка **Раїси Адаменко** збрала по 88 центнерів кукурудзи на кожному з 20 гектарів. Удвічі вищий врожай, ніж в середньому по району збрали ланки **Ніни Диньки** та **Анатолія Іванюка**.

88 і 39. Чому така велика різниця? Ні, на площі ланки **Раї Адаменко** не створювався штучний клімат, якісь надзвичайні умови. Весь «секрет» у тому, що тут заздалегідь виділили площу під кукурудзу. Дівчата мали змогу вивести вчасно вдосталь добрив, та й сил не пожаліли при догляді за посівами.

Робота по комплектуванню комсомольсько-молодіжних ланок почалася з великим запізненням. В цій справі працівники райкому

не подали допомоги, ланки створювались без них, — говорив у своєму виступі делегат **МИКОЛА ХОЛІДОВСЬКИЙ**. — Та й площі пізно виділялись. Сталося так, що комсомольці вивозили добрива на одні ділянки, а кукурудзу довелось вирощувати на інших.

ДАВАЛОСЬ би, згодом райкомівці повинні були надолужити прогаєне. Хоча б під час охорони і збирання врожаю. І вони створили комсомольський штаб по охороні і збиранню кукурудзи, який очолила секретар райкому **А. Курчінова**. Але що ж корисного зробив штаб?

Відповідь на це запитання спробував дати у своєму виступі секретар комсомольської організації колгоспу імені **Кірова ПЕТРО КУРАЧ**:

— Крім того, що в райкомі з'явилась вивіска «Районний комсомольський штаб...», ніякої іншої роботи не спостерігалось, — говорить він. — Були ще, правда, вироблені умови соціалістичного змагання серед кукурудзіводів. Але хто ж вийшов переможцем — досі не відомо.

Питання роботи штабу жодного разу не заслуговувались на бюро райкому, хоча необхідність така була.

Делегат **ЄВГЕН ДАВИДЕНКО** різко критикував бюро райкому за відсутність контролю за виконанням соціалістичних зобов'язань.

Робота райкому часто зводилась до збирання і реєстрації різних цифр і фактів, — зауважив **Є. Давиденко**. — Гірше того, і в звітній доповіді нічого не сказано про невиконані зобов'язання.

організаціях члени райкому з'являються дуже рідко, — говорила у своєму виступі **ЛІДІЯ ВІТЬКО**. — А коли хто й приїжджає, то більше цікавиться сплатою членських внесків, ніж ходом виконання зобов'язань. Секретар райкому **ЛКСМУ І. Оковитий** в організаціях буває епізодично. Його голос можна частіше чути не на полі чи фермі, а по телефону чи з кабіни автомобіля.

Змагання серед молоді організувалось формально. На бюро жодного разу не слухалося питання про хід виконання зобов'язань районною комсомольською організацією.

З гірких уроків минулого не зроблено висновків. В районі ще й досі не приступили до комплектування ланок і визначення соціалістичних зобов'язань на 1962 рік.

В роботі конференції взяли участь секретар Бобринського райкому **КП України тов. Д. П. МАКСИМЕНКО** та секретар обкому **ЛКСМУ тов. Т. П. ЛАШЕВСЬКА**.

На організаційному пленумі райкому комсомолу секретарями обрано т.т. **І. О. ОКОВИТОГО** і **А. П. КУРЧІНОВУ**.
М. СВЕРБІЯ,
наш позаштатний кореспондент.

ЛЮДИ НА ЛЮДИН-ДРУГ, ТОВАРИШ І БРАТ

ПЕРЕВІРЕНО останній зошит. Зрештою, результати непогані. А її ж чомусь брали сумніви, думала, що після літніх канікул десятикласники все позабували, не зможуть розв'язати складну задачу. Однак, ось немає жодної двійки.

Лариса Митрофанівна задоволено відкинулася на спинку дивана. Леда помітна посмішка ковзнула по обличчю. Пригадався вересневий день 1959 року, перший урок у цій школі... Поради колег, дружня підтримка. Не так уже й багато це — два роки, а скільки подій відбулося, скільки пережито.

Ще тоді, напочатку першого в житті навчального року, викликав її завідувачий учбовою частиною.

— Не забувайте, Ларисо Митрофанівно, що вам треба краще взнати батьків кожного свого учня. Частіше бувайте серед людей. Одним словом, призначимо вас агітатором.

Поради вчителька прийняла до серця. Майже кожного дня вона викроувала час, щоб сходити на ферму, в тракторну бригаду, в степ до комбайна і поговорити з батьками своїх вихованців, розповісти їм про останні найважливіші події в країні та за рубезжем.

Ось і сьогодні треба обов'язково побувати на птахарні. Два дні тому була там, проводила бесіду про нову Програму партії. Їй поставили багато запитань. Тоді ж домовилися зустрітися сьогодні.

Вчителька підійшла до вікна. На вулиці кружляло золотисте листя. По дорозі одна за другою промайнули автомашини, навантажені качанами. Десь неподалік почувся дзвінкий дитячий сміх.

Одягла капелюшок і вийшла з учительської. В коридорі прибиральниця підмітала підлогу. Побачивши Ларису Митрофанівну, по-материнському посмінулася їй:

- На ферму, мабуть?
- Так, тьото Маріє.
- Коли ж відпочиває?
- Там, серед людей...

ЛЕГЕНЬКИЙ вітерець наганяв хвилю за хвилю на берег ставу. На воді погойдувались качки. Їх було дуже багато, і вони біліли у надвечір'ї так, ніби став укритий пухнастим снігом.

На правому березі розташувалася довга цегляна будова, обнесена дерев'яним парканом — качина ферма колгоспу ім. 40-річчя КП України. Обслуговують її четверо молодих колгоспниць. Більше 13 тисяч качок виростили вони в цьому році. Вже продали державі чотири з половиною тисячі.

До обідньої годівлі залишилась година. В довгі коритця вже засипана подрібнена трава з зерновими відходами. Пташниця присіла відпочити.

— Невже сьогодні Митрофанівна не прийде? — ні до кого не звертаючись, проговорила Катерина Мишина.

— Скажеш таке. Обов'язково буде — впевнено відгукнулася Ганна Худолій. — А то не вона йде?

І дійсно, до ферми наближалась вчителька. Підійшла, щиро привіталася.

— Вибачте, запізнилась трохи. Перевіряла контрольні роботи.

Присіла поряд, розправила на колінах газету. Розповідала цікаво.

образно, раз по раз звертаючись до прикладів. Зрідка зачитувалз окремі вислови з Програми партії.

Віра Руденко замріяно промовила:

— Прекрасне життя будуюмо. Знаєте, дівчата, аж співати хочеться.

— А я ось слухала і думала про те, що треба нове приміщення ферми будувати. Давайте звернемось до правління колгоспу. Дуже на той рік у нас буде не менше 70 тисяч качок. Хіба їх розмістиш у цьому приміщенні?

— Звичайно, треба. Завтра ж підемо до голови колгоспу.

Коли Лариса Митрофанівна повернулася з ферми, чоловік вже був дома, щось виписував у зошит.

— До екзамену, Вікторе?

— Так. Фізичку ось...

Дружина підійшла до нього, сміючись, притисла холодні долони до його шорстких щік. Потім присіла поряд, серйозно промовила:

— Знаєш, Віто, я давно вже думаю... Хочу поступати в партію. Як ти гадаєш?

— Подавай заяву, Лариско. Певен, що комуністи не відмовлять. Це — лінія життя нашого...

Взяла зошит, і обережно вирвала аркуш. Хвилюючись, почала виводити: «До первинної партійної організації від комсомолки Тарасюк Лариси Митрофанівни...»

І. СТАРОДУБЦЕВ.

с. Лозоватка
Компаніївського району.

Балкою і Дорожинкою, палахкотіла заграва. За якусь мить хлопець був уже на місці пожежі. Кинулась в очі охоплена полум'ям хата. «Та це ж подвір'я Володимира Ліцаря», — майнула думка.

Село спить. На вулиці жодної душі. А криваві язички вогню підіймаються все вище і вище. Що робити? Адже хата замкнена зсередини! Господарі сплять...

Рішення прийшло негайно. А. Швець одним ударом вибив вікно з рамою, вскочив у хату. Для того, щоб розбудити хазяїв, вистачило якихось секунд. Та й хіба можливо було гаяти час, коли вогонь вже зовсім поряд, а дим видіає очі? Хлопець на руках виніс на подвір'я Володимира Юхимовича Ліцаря — той під час Великої Вітчизняної війни майже втратив зір.

Між тим, з усіх боків села вже бігли на допомогу люди. Першими на місце події з'явилися комсомольці Дмитро Ковальчук, Віктор Громиш та багато інших. Молоде встигла врятувати майно потерпілих, загасити пожежу.

І. КОТОВСЬКИЙ,
наш позаштатний кореспондент.

Вільшанський район.

гв, вони допомагали не менш, ніж члени комітету. А як дружно, прямо-таки запально, працюють вони на недільниках або під час виступів у підшефний колгосп.

В обох спільне захоплення — стрілецький спорт. Михайло — капітан стрілецької команди СКБ, яка зайняла призове місце в

Я неодмінно згадую Плащевських, коли зустрічаюся з протилежними випадками. Адже буває, що одружаться досить такі активні комсомольці, а че-

ПОДРУЖЖЯ

рез деякий час не впізнаєш їх — замкнулись в своєму вузенькому світі, ні на зборах їх не побачиш, ні на вечорах, недільниках, змаганнях. Стають такі люди по суті втраченими для комсомолу, для друзів.

ПЛАЩЕВСЬКІ ж вийшли вже з комсомольського віку. — їм по 30 років, але з яким запалом беруться за будь-яке молодіжне починання. Без перебільшення скажу, що мені, як комсор-

змаганнях на першість заводу. Оксана — кращий стрілець команди, зайняла третє місце в змаганнях на особисту першість серед жінок. І обоє вони ніколи не підводили команду.

Пригадую такий випадок. Якось взимку, в морозний день відбувались змагання в відкритому тирі. Дехто із стрільців не з'явився, злякавшись холоду. А Плащевські прийшли точно у визначений час. Ще й прибили «болільника» — свого маленького Тараса.

З виключною увагою, ніжною турботою ставлять один до одного у цій молодій сім'ї. Варто бачити Михайла напередодні свята, який він буває заклопотаний тим, щоб зробити щось приємне для сім'ї, щоб кожному піднести якийсь бажаний і оригінальний подарунок.

У нас багато працює молодих спеціалістів. Для них Плащевські — дуже хороший взіреш. Думаю, що й у мене, і у Сергія Шмата, і у всіх наших молодих працівників повинні бути такі ж сім'ї. Саме таким мені уявляється молоде радянське подружжя.

Ю. ВАНІН,
інженер-конструктор заводу «Червона зірка», наш позаштатний кореспондент.

На знімку: сім'я Плащевських.

ЩАСЛИВЕ

У ЖИТТІ кожної молоді людини настає час, коли вона, зустрівши єдиного, вірного друга, вирішує створити власну сім'ю.

І кожен, звичайно, мріє, щоб його сім'я була дружною, щоб велике, справжнє щастя жило у ній. Мені здається, що для цього потрібно, щоб не лише в стосунках з колективом, з суспільством, але й в своїх особистих взаємовідносинах подружжя дотримувалась високіх принципів морального кодексу будівника комунізму.

Підтвердженням цього є красиве, світле життя знайомого мені подружжя — моїх друзів і товаришів по роботі. Ось уже три роки, відколи працюю з ними поряд, я став свідком їх щастя. Вірніше, не лише свідком, адже вони настільки ним багаті, що й інших обдаровують.

Тому хочеться мені, щоб й інші знали про це хороше подружжя.

...Коли я, молодий спеціаліст, вперше переступив поріг спеціального конструкторського бюро «Червоної зірки», перше, що мені впало в вічі — це широка, привітна посмішка Михайла Плащевського. Він підійшов до мене, міцно, по-дружньому потис руку. Бадьорий, веселий він відразу ж сподобався мені. На душі стало радісно і приємно від думки, що працюватиму поряд з цією людиною.

Михайло на той час вже був старшим інженером, провідним конструктором однієї з нових посівних машин.

ВЖЕ незабаром я зрозумів, чому його так поважають в колективі, чому саме його обрали головою

профбюро. Дуже чуйний до кожного, на перших порах моєї роботи він часто подавав мені дружню допомогу, хороші поради.

Тут же працює провідним інженером і дружина його, Оксана. Не раз доводиться бачити, як товариші підходять до неї. І не лише, щоб порадитись по роботі над конструюванням бурякосіючої сівалки, але й про що-небудь своє, особисте. А вже якщо у когось нещастя чи будь-які неприємності — Оксана схвилюється, сприйме це як власне горе, і першою прийде на допомогу.

В найбільш напружений період роботи над розробленням конструкції вона нерідко разом з інженером Сергієм Шматом або іншими молодими спеціалістами залишається працювати в понадурочний час, коли у відділі вже нема нікого.

Дивуєшся, звідки вона бере час на все — і на виконання громадських доручень, на заняття спортом, і на безліч домашніх жіночих справ. Захоплюєшся її маленькими вправними руками, що впевнено проводять лінії креслень, вміють навести затишок у квартирі, доглянути і одягти дитину.

Російська „НУНА“

ДЕСЯТИРІЧНИЙ Лі Ген Рек купався в річці. Раптом його підхопив потік, і він почав тонуть. Берегом йшла дівчина. Вона кинулась у воду і винесла дитину. Хлопчик втратив свідомість, їй вдалося повернути його до життя лише при допомозі штучного дихання.

Рятівницею корейської дитини була російська дівчина Людмила. Лі гаряч прив'язався до неї і звав «Нунна» — старша сестра. Людмила подарувала йому другуго баян. Незабаром вона вийшла на батьківщину, в СРЕП.

З того часу пройшло більше десяти років. Лі виріс, став робітником на заводі. І ось недовго йому потрапив у руки номер журналу «Радянський Союз». На одній з сторінок юнак побачив портрет монтажниці Львівського телевізійного заводу Людмили Алексєєвої. Йому пригадалась його російська «Нунна» — Людмила, якій він завдячує життям. Лі Ген Рек написав листа у Львів. Я не знаю, де зараз Людмила, пише Лі Ген Рек. Можливо робітниця Львівського заводу зовсім і не є моєю рятівницею. Все рівно я посилаю їй дружній привіт і скромний подарунок — комсомольський значок, насіння квітів, що ростуть в моїй країні.

Людмила Алексєєва, вся молодість заводу були схвилювані теплим листом і подарунком корейського друга. У листі-відповіді діачата заявляють, що вони допоможуть йому знайти російську «Нунну».

В. АФНАСЬЄВ.

«МОЛОДИЙ КОМУНАР»
26 листопада 1961 р., 3 стор.

Батьки і діти

ВІДПОВІДНО до Статуту Товариства, ЦК ДТСААФ прийняв рішення про проведення в листопаді—грудні 1961 року звітно-виборних зборів і конференцій у первинних, районних та міських оборонних організаціях.

Цей важливий організаційно-масовий захід проходить в обстановці всенародної боротьби за здійснення історичних рішень XXII з'їзду КПРС.

За рік, що минув від попередніх звітів і виборів, організації ДТСААФ області добилися певних позитивних результатів у своїй роботі. Разом з тим потрібно визнати, що далеко не всі питання оборонно-масової роботи вирішуються успішно, далеко не всі організації Товариства працюють на рівні вимог нашої партії та рішення IV з'їзду ДТСААФ.

На Маловисківському спиртзаводі, наприклад, комітет ДТСААФ (голова Ф. Давиденко) оборонно-масову роботу занедбав. Не працюють технічні гуртки і оборонно-спортивні команди, пропаганда і агітація військових знань не проводиться. Про що ж тут комітет звітуватиме?..

Проводячи звітно-виборні збори та конференції у первинних, районних і міських організаціях Товариства, комітети ДТСААФ повинні зосередити головну увагу не на досягнуті успіхах, а на невирішених питаннях, які належить розв'язати для того, щоб підняти діяльність всіх організацій Товариства до рівня передових.

Звітно-виборні збори та конференції в організаціях ДТСААФ — не самоціль, а важлива подія, за сіб рішучого й докорінного поліпшення всієї багатогранної діяльності нашого товариства. Не можна допускати, щоб звітно-виборні збори проводились формально, аби лише відбутись чергу, так як це було в колгоспі ім. Леніна Петрівського району, де збори проходили разом з ДСТ «Колгоспник». На цих зборах комітет ДТСААФ не звітував, бо голова кудись втівав. Тут задовольнилися тим, що обрали новий склад комітету і ревізійної комісії.

Не можна допускати випадків, коли на звітно-виборних зборах не звітують ревізійні комісії, а до нового складу комітетів ДТСААФ обирають випадкових людей, які не проявили себе в оборонно-масовій роботі і нездатні забезпечити вміле керівництво оборонною організацією.

Завдання комітетів ДТСААФ полягає в тому, щоб використати звітно-виборну кампанію для дальшого зростання рядів Товариства, організаційного зміцнення всіх оборонних колективів, посилення виховної роботи серед дтсаафівців, ще ширшого залучення трудящих до вивчення військової справи, до занять технічними видами спорту, значного поліпшення підготовки населення за програмою цивільної оборони.

За останні роки в колективах ДТСААФ виріс численний громадський актив. Найкращих активістів і варто висувати до складу комітетів та ревізійних комісій. Потрібно сміливіше залучати до керівної роботи в Товаристві жінок та, зокрема, молоді.

Грандіозну програму розгорнутого будівництва комунізму в нашій країні прийняв XXII з'їзд КПРС. Великий вклад у виконання цієї програми внесе багатотисячний загін дтсаафівців області. Ось чому на звітно-виборних зборах і конференціях слід обговорити й прийняти конкретні рішення про зобов'язання кожної організації ДТСААФ, спрямовані на дальше піднесення всієї оборонно-масової роботи.

Під керівництвом партійних організацій, в тісному зв'язку з комсомолом звіти й вибори в первинних, районних та міських організаціях ДТСААФ повинні пройти організовано і на високому політичному рівні.

Г. ГІДУЛЯН,
старший інструктор обкому ДТСААФ.

Радки

Кохання

Чом дивлюсь на шлях закурений,
Чом всю ніченьку не сплю?
Де ти, рідний мій, нахмурений,
Кого більш життя люблю?
Журавлі вже відкурликали,
І бере за душу жаль...
Чом вони нас не покидали
У одну з тобою даль?

Місяцю-ясно,
Срібний мій красено,
Гуляй собі в хмарах,
Гуляй,
Вітре легенький,
Як вижде миленький,
Ти в нього про мене спитай.
Та тільки, серденько,
Прочу тихенько
На вухо питай про усе,
Бо ніч-чокотуха
Розмову підслуха
И на ранок усім рознесе...
Надія ШЕРБАНЬ.

Місяцю-ясно,
Срібний мій красено,
Гуляй собі в хмарах,
Гуляй,
Вітре легенький,
Як вижде миленький,
Ти в нього про мене спитай.
Та тільки, серденько,
Прочу тихенько
На вухо питай про усе,
Бо ніч-чокотуха
Розмову підслуха
И на ранок усім рознесе...
Надія ШЕРБАНЬ.

Ми стояли біля засніженого Діксону. До борту атомохода «Ленін» вітер тигнув хвилісті поля густого синюватого «сала». Буксирний дизель-електрохід «Капітан Афанасьєв» привіз до нас із Діксону групу екскурсантів — робітників, службовців і школярів. Їм показали машинне відділення і всі визначні пам'ятки атомного гіганта. Вони ходили і захоплювались:

— Це не корабель, а плаваючий палац!
— Скільки машин і приладів!
— А який медичний блок. — захоплювалась літня жінка у хутряній шубі. — Просто надзвичайно справжня плаваюча лікарня. Тільки у нас так уміють піклуватися про здоров'я моряків... Ви не чули історії з хворим грецьким моряком? — раптом запитала жінка судового лікаря-хірурга В. Ревнова.

— Ні.
— З точки зору радянської людини історія обурлива, мерзотна, — заявила жінка і коротко розповіла цю історію.

З ГРЕЦЬКОГО судна «Сан Джордж», що йшов за сибірським лісом в Ігарку, радірували на Діксон: «У нас захворів матрос. Потрібна термінова медична допомога». Через дві години тридцять хвилин після того, як була одержана радіограма, відділ морських операцій вислав назустріч «Сан Джорджу» буксирний пароплав «Санніков» з лікарем Юрієм Клеманом.

Радянські моряки привезли грецького матроса Михайла Манітаса в лікарню на Діксон. Йому зробили операцію. Хворий швидко поправлявся. Коли він зміцнів, вирішили доставити його на «Сан Джордж», який вантажним піломатериалом в Ігарці. Якраз підвернувся зручний випадок. До Діксону підходило грецьке судно «Глоб Травеллер», що прямувало в Ігарку за лісом. Працівники відділу морських операцій попросили капітана взяти на борт

Грецький матрос на Діксоні

свого судна Михайла Манітаса і передати його на «Сан Джордж». Капітан «Глоб Травеллера» довго відмовлявся, але врешті-решт погодився. Матроса перевезли з лікарні на буксир «Північ». Пароплав «Північ» цілу добу чекав грецьке судно у умовлено місці, але не дочекався і повернувся на Діксон. Михайла Манітаса знову помістили в лікарню і стали чекати підходу «Сан Джорджа».

І ось довгожданий корабель підійшов до Діксону. Радист Юрій Кулаков з радянського судна «Капітан Афанасьєв» на протязі 14 годин по радіо умовляв капітана грецького судна забрати свого матроса. Він послав йому шість радіограм і одержав стільки ж відповідних депеш. Капітан «Сан Джорджа» вигадував різні причини. Послався на погану видимість, на штормову погоду, на можливе зіткнення судів. Наші моряки гарантували повну безпеку судну. Грецький капітан не порухувався з цим. Радянські моряки спочатку не догадувались про справжні причини його незграбних вивертів. Але остання, з'явившись радіограма своєю підступністю і цинізмом просто віджакувала. Капітан повідомив: «Мені матрос не потрібен.

Обійдуся без нього. Мені ніколи затримуватись. Я поспішаю з лісом в Англію». «Сан Джордж», не зупинючись, вивіз із Енїсейської затоки в море і взяв курс на захід. Михайла Манітаса в Діксоні посадили на радянський пароплав «Тбілісі» і доставили в Мурманськ, а потім матрос прибув у Москву, де його зустрів секретар грецького посольства...

У НАШІЙ країні на першому плані — життя і здоров'я радянських людей. Комуністична партія і радянський уряд ніколи не шкодують коштів для охорони здоров'я моряків. Сильні чужості і батьківського піклування проявляється до хворих моряків і змінників в Арктиці!

Гідрографічне судно «Створ» знаходилося в протоці Вилькицького. З пароплава радірували на атомохід про те, що в них захворів моряк. Чи може криголам підійти до судна? Незважаючи на гарячу роботу в кризі, атомохід залишив судна і о четвертій годині ночі підійшов до «Створа». Хворого взяли на борт. Лікар-терапевт корабля Марасанов оглянув його. За пропозицією лікаря хворого відвезли на Велику землю.

Даремно турбується Всеволод Євгенович — в установи, де йому довелось працювати, чомусь зовсім не думали про поведінку Костенка дома.

В Олександрійському відділенні міліції, де він працював, не звертали уваги на численні заяви і скарги дружини, вважаючи її жінкою, здатною до наклепу. Лише після вказівки з області вчинили над ним суд честі. Рішення його не залякало Костенка. За домовленістю з адміністрацією він оформив звільнення за власним бажанням і перейшов працювати викладачем у технічне училище № 3. Якійсь суворіших заходів у відділенні не вжили, боячись, щоб справа не набула гласності.

НЕ МОЖНА до кінця виправдати і Вірину матір. Замість того, щоб рішуче відвернутись від Костенка, залишити його дім і не давати на поталу свою жіночу гідність, вона засипає заявами міські, районні і обласні установи. Їх диктує образа і вони часто не досить об'єктивні й справді межують з наклепами. Секретарем для ведення цієї непривабливої переписки вона обрала п'ятнадцятирічну доньку.

В числі інших клопотань Ганні Сидорівни — вимога про те, щоб їй виплатили більшу суму за ремонт будинку. Можливо, вона має рацію. Але більше турбує інше — хто відшкодує ті душевні витрати, яких знають, стикаючись з підлістю, діти — Віра і чотирнадцятирічний Слава, син Костенка? В будинку, під дахом якого два ворожих табори, ніщо не сприяє вихованню їх у правильному дусі. В обох — незавідні успіхи в школі. Віра більшу частину часу проводить десь у подруг, а Слава іноді навіть у школу не йде — вештається по місто.

З рідної домівки людина виносить не лише теплі спогади про любов і турботу. Як часто саме від батьків бере вона чесність, доброту — всі кращі людські якості. І як прикро стає за тих батьків, які неспроможні дати дітям цієї спадщини з-за своєї душевної убогості.

Діти — це наша надія, наше прекрасне майбутнє. В світлій, новій будівлі не повинно бути бруду, а в комунізмі — не буде місця людським порокам. Щоб не стати їх носіями, дорослим треба бути кращими, чеснішими у взаєминах заради чистоти й моральної краси нового покоління.

Т. БОДНАР.

М. Олександрія.

ХАБАРОВСЬКИЙ КРАЙ. Вчителька восьмирічної школи-інтернату Марія Іванівна Бзкрівнова — шановна людина в селі Уска-Орочська Радянського району. Увага і чуйність російської жінки давно відомі орочам. Восьмий рік працює Марія Іванівна тут. Випускниця Калінінського педагогічного університету, заочниця Хабаровського педагогічного університету, вона знаходить час для того, щоб допомогти малюкам підготувати уроки і поговорити з мисливцями про чудових людей і для третього року семірички.

У дні арктичних «живих» на атомохід тяжко захворів електрик Баталін. Йому потрібен був повний спокій, а на кораблі, що ламає тонсту кригу, стояв такий гуд, ніби по бортах і димину з розмаху калатали багатопудові машинобудівні апарати. Судові медики порадшили і вирішили відправити хворого в Діксон. Пароплав «Дежнев» доставив Баталіна до місця призначення.

Ось воно, піклування про здоров'я моряків у нашій країні і капіталістичному світі, в якому володарюють вовчі закони...

На знімку: М. І. БЕЗКРІВНОВА з ученицею першого класу Людою НАМУНКА.
Фото Н. СУРОВЦЕВА. Фотохроніка ТАРС.

І. КОВАЛКІН. ТАРС. Редактор П. МАРЧЕНКО.

НАША АДРЕСА

м. КІРОВОГРАД, вул. ЛУНАЧАРСЬКОГО, 36.
Телефони: редактора — 58-12, відповідального секретаря — 50-14, відділів — 50-24.
Газета виходить у середу, п'ятницю і неділю.

«Молодий комуніст» — орган Кіровоградського обласного комітета ЛКСМУ, г. Кіровоград.

Кіровоградська обласна друкарня ім. Г. М. Димитрова Облвидав, м. Кіровоград, вул. Луначарського, 36.

БК 00734.

Зам. № 7961. Т. 27.000.